

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Vojtěchem Trojánkem ve věci žalobce Ing. K. D. narozeného dne bytem v zastoupeného JUDr. Lucíí Hrdou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Nekázanka č. 20, proti žalované České republice-Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradské č. 16, o náhradu škody a nemajetkové újmy

t a k t o :

- I. Řízení se stran požadavku na zaplacení zákonných úroků z prodlení z částky 2 113 818 Kč od 23.7. 2013 do 20.7. 2014 a na zaplacení zákonných úroků z prodlení z částky 21 947 Kč od 21.7. 2014 do zaplacení zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 270 000 Kč s úroky z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 21.7. 2014 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Stran požadavku žalobce na zaplacení částky 1 600 000 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 21.7. 2014 do zaplacení se žaloba zamítá.
- IV. Žalovaná je dále povinna zaplatit žalobci úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 218 391 Kč od 21.7. 2014 do 27.8. 2014 a z částky 3 480 Kč od 21.7. 2014 do 8.9. 2014, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- V. Žalovaná je dále povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 41 536,40 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce.
- VI. Žalovaná je konečně povinna zaplatit státu na náhradě nákladů řízení částku, která bude uvedena v samostatném usnesení.

O d ů v o d ň ě n í:

Žalobce se žalobou podanou dne 21.7. 2014 domáhal po žalované jednak náhrady škody ve výši 113 818 Kč s úroky z prodlení od 23.7. 2013 do zaplacení vzniklé mu v důsledku nezákonného trestního stíhání a odpovídající nákladům, které v něm vynaložil na svou obhajobu, jednak zadostiučinění ve výši 2 000 000 Kč s úroky z prodlení od 23.7. 2013 do zaplacení za nemajetkovou újmu způsobenou mu v důsledku zahájení a pokračování (vedení) trestního stíhání jeho osoby jako obviněného (obžalovaného), zahájeného vůči žalobci ve smyslu ust. § 160 odst. 1 trestního řádu (dále TR) pro podezření ze spáchání trestného činu pohlavního zneužití dle § 187 odst. 1 al. první, odst. 2 trestního zákoníku (dále TZ), a to usnesením Policie ČR ze dne 17.7. 2012, č.j. [REDAKCE] pro něž byla na žalobce posléze podána obžaloba, avšak rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 (dále obvodní soud) ze dne 30.4. 2013, sp.zn. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze (dále městský soud) ze dne 23.7. 2013, sp.zn. [REDAKCE], byl žalobce této dle § 226 písm. a) TR zproštěn. Žalobce dále tvrdil, že trestní stíhání masivním způsobem zasáhlo do jeho osobnostní sféry, přičemž vyzdvihl vedle povahy trestného činu a hrozící trestní sazby, že byl coby [REDAKCE] zatčen kriminalisty na svém pracovišti před očima svých kolegů, dva dny pobyl v cele předběžného zadržení, kde chytil vši, dále byl podroben ponižujícímu sexuologickému zkoumání, trestní stíhání bylo rozsáhle medializováno, státní zástupkyně řízení bezdůvodně protahovala, přestože poškozená svá obvinění již na počátku trestního řízení odvolala; manželka žalobce využila trestního stíhání v řízení o úpravě poměrů nezletilých synů žalobce, trestní stíhání významně zasáhlo rodinný život žalobce, jeho pověst, dobré jméno, přátelské vztahy a pracovní sféru, když si žalobce nemohl tři čtvrtě roku najít práci. Konečně byl žalobce diskreditován coby svědek v kauze [REDAKCE] a během celého trestního stíhání trpěl silným stresem.

Žalovaná v podání ze dne 26.8. 2014 navrhla zamítnutí žaloby. Existenci odpovědnostního titulu (nezákonného rozhodnutí) žalovaná uznává, dostačujícím prostředkem nápravy vzniklé nemajetkové újmy se jí však vzhledem k okolnostem jeví být zadostiučinění v jí poskytnuté výši, tedy v částce 130 000 Kč. Nárok na náhradu škody pak uznala důvodným stran částky 88 391 Kč, kterou žalobci rovněž uhradila. U jednání dne 11.3. 2015 pak žalovaná uvedla, že v září 2014 zaplatila žalobci z titulu náhrady škody dalších 3 480 Kč. U jednání dne 6.11. 2013 žalovaná uvedla, že žalobci by se mělo dostat vyššího zadostiučinění, než žalovaná přiznala v rámci předběžného uplatnění nároku.

Jelikož v podání ze dne 4.3. 2015 vzal žalobce stran částek 130 000 Kč (náhrada nemajetkové újmy) a 113 818 Kč (náhrada škody) zpět, soud řízení u jednání dne 11.3. 2015 v tomto rozsahu dle § 96 odst. 1,2 o.s.ř. zastavil. Usnesení je pravomocné, nadále předmětem řízení zůstal nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 870 000 Kč s příslušenstvím i z částek žalovanou zaplacených. U jednání dne 18.11. 2015 žalobce vyjasnil ve vztahu k podání ze dne 12.11. 2015, že bere žalobu zpět ohledně požadavku na zaplacení zákonných úroků z prodlení z částky 2 113 818 Kč od 23.7. 2013 do 20.7. 2014 a ohledně zákonných úroků z prodlení z částky 21 947 Kč (tato suma představuje rozdíl mezi uplatněným nárokem na náhradu škody ve výši 113 818 Kč a plněním žalované z tohoto titulu ve výši 91 871 Kč) od 21.7. 2014 do zaplacení. Jelikož žalovaná se tímto zpětvzetím žaloby souhlasila, soud výrokem I. rozsudku v tomto rozsahu řízení zastavil.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále zákon) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle odst. 2 má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo. Podle ust. § 8 odst. 1

zákonu lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud vzal z listin obsažených v soudním spisu obvodního soudu sp.zn. [redacted] za prokázaný průběh trestního stíhání žalobce ve smyslu jeho v žalobě popsaného základního ohraničení, počínaje jeho zahájením (shora cit. usnesením) a konče usnesením městského soudu ze dne 23.7. 2013, č.j. [redacted], jímž bylo zamítnuto odvolání státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 podané proti zprošťujícímu rozsudku obvodního soudu ze dne 30.4. 2012, č.j. [redacted].

Z dopisu žalobce žalované ze dne 17.1. 2014 opatřeného razítkem Ministerstva spravedlnosti dne 20.1. 2014 a ze stanoviska tohoto ministerstva ze dne 22.8. 2014 soud zjistil, že žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil dne 20.1. 2014; ta konstatovala, že v trestním stíhání došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona a žalobci přiznala na náhradě nemajetkové újmy částku 130 000 Kč a na náhradě škody částku 88 391 Kč.

Rozhodnutí o zproštění obžaloby z důvodu podle ust. § 226 písm. a) TR je dle v tomto směru ustálené judikatury vykládající ust. § 7, § 8 zákona a navazující v tomto směru na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23.2.1990, sp.zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, rozhodnutím, které, byť nikoliv výslovně, ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona a (pouze) pro jeho účely „nezákonným“, zakládá proto nárok na náhradu škody ve smyslu ust. § 1,2 zákona (o čemž mezi účastníky ostatně není sporu). Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. Existenci uvedených skutečností žádný z účastníků ani netvrdil, stejně jako zavinění žalobce na zahájení trestního stíhání proti jeho osobě. Uvedená judikatorní východiska platí bezpochyby (a mezi účastníky o tom ostatně není sporu, žalovaná existenci odpovědnostního titulu představovaného nezákonným rozhodnutím uznává) analogicky po novele zákona provedené zákonem č. 160/2006 Sb. i pro oblast nároků nemajetkové povahy, jak se podává např. i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30Cdo 2813/2011, jakkoliv k přijetí uvedené novely zákonodárce vedla především snaha vyhovět požadavkům vyvěrajícím z čl. 6, 13 a 41 Úmluvy, upravujících právo účastníka na projednání věci v přiměřené lhůtě.

Odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci dán, žalobce byl, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, nezákonně (ve smyslu odškodňovacím) trestně stíhán pro jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřovaly výše označený trestný čin. Pokud se jedná o existenci dalšího odpovědnostního předpokladu představovaného vznikem (nemajetkové, morální) újmy, zde je situace složitější.

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11.10. 2006, sp.zn. IV. ÚS 428/05 (dostupném stejně jako ostatní citovaná rozhodnutí ÚS na stránkách <http://nalus.usoud.cz>), uzavřel že „každé zahájené a vedené trestní stíhání představuje postup (prvek) porušující jednotlivá osobnostní práva, a to vždy (byť v různé intenzitě) minimálně práva garantovaná čl. 10 Listiny. Jestliže Soud spojuje bez dalšího vznik nemajetkové újmy

s nesprávným úředním postupem představovaným porušením práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz. v tomto směru rozsudek Soudu ze dne 29.3. 2006 ve věci *Apicella proti Itálii*), pak soud dospívá k závěru, že i v případě nezákonného trestního stíhání (tedy odpovědnostního titulu představovaného nezákonným rozhodnutím) je na místě rozumně koncipovat vyvratitelnou domněnku o tom, že obviněnému (obžalovanému) tímto zásahem do jeho osobnostních práv jistá nemajetková (morální) újma vznikla. Pokud se však jedná o odškodnění této újmy, její forma a příp. výše musí vždy odpovídat intenzitě zásahu. Míra této intenzity bude dle soudu dána vždy především tím, zda dané trestní řízení bylo spojeno s omezením osobní svobody obviněného či nikoli, dále tím, v jakém postavení – ve smyslu sociálních vazeb – se v době zásahu obviněný nacházel, jaké „publicity“ se trestnímu stíhání dostalo, dále tím, zda se v případě obviněného jednalo o osobu bezúhonnou či naopak osobu mající kriminální minulost apod., jakož i naplněním veškerých dalších kritérií, s nimiž pracuje soudní judikatura ve věcech odškodňování nemajetkové újmy způsobené porušením osobnostních práv (srov. § 13 odst. 2 o.z.: „pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích“). Jak ze shora provedené citace vidno, soud konstruoval v případě zahájení a vedení trestního stíhání v uvedeném rozhodnutí vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy zcela shodně jako u nepřiměřeně dlouhého řízení. Podobně v nálezu ze dne 28.8. 2007, sp.zn. IV. ÚS 642/05, Ústavní soud konstatoval: „Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je záteží pro každého obviněného (nález sp. zn. I. ÚS 554/04, in Ústavní soud ČR: Sbírnka nálezů a usnesení, sv. 36, nález č. 67, str. 717). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrženo zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednatel obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem. V nálezu sp. zn. IV. ÚS 428/05 Ústavní soud vyšel z přesvědčení, že samotné trestní stíhání je způsobilé vyvolat dokonce vznik nemateriální újmy.“ Dle novější judikatury Nejvyššího soudu platí, že „zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoli osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by tedy o notoriету, kterou dokazovat netřeba.“ (Srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15.3. 2012, sp.zn. 30 Cdo 2555/2010, či rozhodnutí téhož soudu ze dne 3.7. 2012, sp.zn. 30 Cdo 4280/2011, dostupná stejně jako ostatní citovaná rozhodnutí NS na stránkách www.nsoud.cz.) V rozhodnutí téhož soudu ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, Nejvyšší soud uzavřel, že „při důsledném respektování presumpce nevinny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, pokud-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednatel obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3193/10, stejně jako dále citovaná rozhodnutí dostupná na internetových stránkách Ústavního soudu, <http://nalus.usoud.cz>.“ V poměrech předmětné věci se výše popsaná judikатурní východiska prosazují v tom ohledu, že vznik nemajetkové újmy na straně žalobce nebylo nutné dokazovat, jelikož zdejší soud je přesvědčen, že obdobnou újmu jako žalobce by utrpěla v obdobné situaci, jak bude níže popsána, každá osoba, a jde tudíž o notoriету, kterou není třeba prokazovat. Ostatně jakkoli to účastníci nečinili nesporným tvrzením, z přístupu žalované je zřejmé, že se s žalobcem v závěru o vzniku nemajetkové újmy shoduje, což se projevilo v tom, že mu poskytla zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva a finančního plnění.

Zdejší soud zaměřil ve shodě se závěry učiněnými Nejvyšším soudem ve zmíněném již rozsudku ze dne 27.6. 2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, pozornost na v tomto rozsudku výtčená kritéria významná z hlediska intenzity nemajetkové újmy vzniklé žalobci nezákonným trestním stíháním, tedy na **a)** délku trestního stíhání, **b)** povahu trestní věci, **c)** dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a **d)** okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo.

Z usnesení o zahájení trestního stíhání vyplývá, že žalobce byl trestně stíhán pro spáchání zvlášť závažného zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 TZ, kterého se měl dopustit tím, že [REDAKCE]

uvedeno, že poškozená si obvinění vymyslela a jakým způsobem trestní stíhání žalobce dopadlo. Z článku nazvaného [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] publikovaného na stránkách [REDAKCE] soud pak zjistil, že [REDAKCE] byla přítomna u veřejného zasedání konaného u odvolacího soudu.

Pokud jde o dopady trestního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry, lze uzavřít, že žalobci vznikla nejen určitá újma ztotožnitelná již se (zcela pochopitelnými) subjektivními pocity frustrace, stresu a nejistoty, ale i újma na podkladě provedeného dokazování objektivizované povahy, představovaná zásahem do osobnostních práv žalobce, tj. zejména do (z práv vyčtených v čl. 10 Listiny) práva na ochranu soukromého a rodinného života, dobré pověsti a jména. Poškození dobré pověsti žalobce-vyššího důstojníka armády ČR a v době zadržení [REDAKCE] - vyplývá již z rozsáhlé medializace věci i ze způsobu jeho zadržení na pracovišti před jeho kolegy ve spojení s povahou zvláště závažného zločinu, jehož se měl dopustit. Pokud jde o psychické a somatické potíže, ty žalobce přesvědčivě popsal při svém výslechu: šlo zejména o nespavost, úbytky, resp., přibírání na váze, žaludeční potíže, nesoustředěnost, stranění se společnosti a výpověď žalobce je v tomto směru potvrzována výpovědí jeho přátel Ing. P. [REDAKCE] W. [REDAKCE] Mgr. R. [REDAKCE] P. [REDAKCE] dále bývalé přítelkyně žalobce Ing. E. [REDAKCE] S. [REDAKCE] i syna žalobce M. [REDAKCE] D. [REDAKCE], jenž žil v době trestního stíhání ve společné domácnosti s žalobcem. V důsledku trestního stíhání byl zasažen i rodinný život žalobce, a to ve vztahu k nezletilému M. [REDAKCE] D. [REDAKCE] který ve své výpovědi věrohodně popsal, že ve škole a i od své matky slyšel o svém otci, že je pedofil, a který byl svědkem trápení, jež žalobce postihlo, a rovněž partnerský život žalobce. Z výpovědi žalobce a Ing. E. [REDAKCE] S. [REDAKCE] vyplynulo, že jejich vztah započal na podzim roku 2010 a skončil v roce 2014. Existenci partnerského vztahu potvrdil i syn žalobce M. [REDAKCE] D. [REDAKCE]. Žalobce i Ing. E. [REDAKCE] S. [REDAKCE] hodnověrně popsal dopady trestního stíhání do jejich partnerského vztahu, Ing. E. [REDAKCE] S. [REDAKCE] uvedla: „*Nežijete normální běžnej život, že byste si ráno dali pusy, že byste spolu šli ven, do lesa. Denně jsem řešila, zda přijede nebo nepřijede, zda budeme mít dost peněz... Všude vládnou ve světě řeči a média... Navíc jsem se o žalobce bála, měl hodně nehod s autem, propíchnutý pneumatiky, uvolněný kolo, bála jsem se, zda se mu něco nestane.*“ Že trestní stíhání žalobce bylo v obecné povědomosti lidí a že zasáhlo partnerský vztah žalobce a Ing. E. [REDAKCE] S. [REDAKCE], je prokázáno i z rozhodnutí Magistrátu města Hradce Králové ze dne 15.4. 2013, sp.zn. [REDAKCE] jímž byl bývalý manžel Ing. E. [REDAKCE] S. [REDAKCE] J. [REDAKCE] S. [REDAKCE] uznán vinným spácháním přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, jehož se dopustil tím, že dne 30.9. 2012 urazil Ing. E. [REDAKCE] S. [REDAKCE] větou „*Ty šukáš s tím úchylem, co šuká malé děti.*“ Zdejší soud nepřehlédl, že z výpovědi J. [REDAKCE] B. [REDAKCE] učiněné v rámci přípravného řízení dne 18.6. 2012 plyne, že od konce roku 2011 byla s žalobcem v „*přátelském a mileneckém vztahu,*“ přičemž jeho existenci žalobce potvrdil při svém výslechu na Policii ČR dne 17.7. 2012 i při hlavním líčení dne 6.3. 2013. Uvedená skutečnost však dle názoru soudu není s to zmenšit zásah trestního stíhání žalobce do jeho partnerského vztahu s Ing. E. [REDAKCE] S. [REDAKCE] v době probíhající trestního stíhání, tedy v době, kdy již vztah s J. [REDAKCE] B. [REDAKCE] neudržel (žádný z účastníků netvrdil opak). V důsledku trestního stíhání byla zasažena i pracovní sféra žalobce. Svědci Ing. P. [REDAKCE] W. [REDAKCE] a Ing. E. [REDAKCE] S. [REDAKCE] potvrdili, že si žalobce dlouhodobě nemohl najít práci. Žalobce sám uváděl, že toto období trvalo od léta 2012 do března 2013 (když v létě 2012 byl v důsledku odebrání bezpečnostní prověrky odstaven v armádě na podřadné místo). To se v zásadě shoduje s tím, co žalobce uvedl v rozhovoru pro [REDAKCE] dne [REDAKCE] jak z tohoto rozhovoru soud zjistil. V této souvislosti z žaloby žalobce podané dne 14.8. 2012 u městského soudu proti Národnímu bezpečnostnímu úřadu a z vyjádření žalovaného k ní soud zjistil, že rozhodnutím NBÚ ze dne 13.3. 2012, č.j. [REDAKCE] byla zrušena žalobci platnost osvědčení pro stupeň utajení tajné číslo [REDAKCE]. Rozklad podaný žalobcem zamítl ředitel žalovaného rozhodnutím ze dne 25.6. 2012, č.j. [REDAKCE]. Již z časového sledu je zřejmé, že odebrání bezpečnostní prověrky nesouvisí s trestním stíháním žalobce, ten ostatně netvrdil zásah v podobě ztráty zaměstnání. Z již citovaného rozsudku krajského soudu ze dne 19.3. 2013, č.j. [REDAKCE] soud dále zjistil, že od srpna 2012 do listopadu 2012 měl žalobce průměrný čistý měsíční příjem [REDAKCE] Kč, ke dni 30.11. 2012 byl propuštěn ze služebního poměru z důvodu, že není dle zákona

č. 412/2005 Sb. způsobilý pro další výkon služby v dosavadním služebním zařazení a není pro něj jiné služební zařazení, neboť mu byla zrušen a platnost osvědčení fyzické osoby pro stupeň tajné, od 1.12. 2012 náležela žalobci výsluha ve výši [REDAKCE] Kč měsíčně a od 1.1. 2013 ve výši [REDAKCE] Kč měsíčně, po ukončení služebního poměru mu bylo přiznáno odchodné ve výši [REDAKCE] Kč. Jakkoli tedy žalobce prokázal, že si od léta 2012 do března 2013 nemohl najít práci a soud žalobci uvěřil, že byl několikrát odmítnut s odkazem na povědomost potenciálního zaměstnavatele o předmětném trestním stíhání-skutečností zůstává, že bez příjmu z pracovní, resp. podnikatelské činnosti (odhlédnuto od výsluhy) byl po dobu 4 měsíců. Konečně byl prokázán zásah do přátelských vazeb mezi žalobcem a některými jeho kamarády, žalobce hodnověrně popsal, že přestal komunikovat s 5-6 přáteli, Ing. P. [REDAKCE] W. [REDAKCE] hovořil o „několika“ lidech z armády v této souvislosti.

K formě a výši zvoleného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou samotným trestním stíháním lze uzavřít, že samotné konstatování nezákonnosti trestního stíhání (v odškodňovacím „smyslu“, nutno zdůraznit), ale ani finanční zadostiučinění ve výši 130 000 Kč, jichž se žalobci od žalované dostalo v rámci předběžného projednání, se soudu s přihlédnutím ke shora vyloženým okolnostem trestního stíhání nejví dostatečnou satisfakcí. V této souvislosti je na místě připomenout, že „*forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.*“ (viz cit. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30Cdo 2813/2011). O případ, v němž by obecná slušnost přiznání finanční satisfakce jistě nevelela, ve věci žalobce nejde. Dostačujícím momentem jaksi „završujícím“ satisfakci, již by se žalobci od žalované mělo dostat, se pak soudu jeví být právě zaplacení částky 270 000 Kč. V této souvislosti nutno zdůraznit, že nic než zmírnění frustrace trestním stíháním vytrpěné se žalobci stejně dostat nemůže – úplné odčinění (reparace) negativních prožitků, jež žalobci trestní stíhání přineslo či mohlo přinést, totiž není již z povahy věci možné, a to jistě ani poskytnutím vyšší částky, než kterou soud shledal dostačujícím odškodněním. Konkrétní výši přisouzené částky odůvodňuje zejména povaha trestní věci, kdy byl žalobce ohrožen vysokým trestem odnětí svobody a bylo mu kladeno za vinu jednání, které je obecně považováno za dehonestující a odpudivé zejména proto, že jeho objektem je dítě, a zásah do života žalobce, jak byl výše popsán, ve spojení s masivní medializací celé kauzy a způsobem a délkou jeho zadržení. Zdejší soud navíc uvěřil žalobci, že média byla přítomna u hlavního líčení dne 6.3. 2013. Toho dne byl slyšen soudní znalec z oboru psychiatrie a sexuologie MUDr. Luděk Daneš, CSc. a byla řešena sexualita žalobce včetně toho, že byl žalobce podroben falopletysmografickému vyšetření. Tyto skutečnosti má soud za prokázané z protokolu o hlavním líčení dne 6.3. 2013 a ze znaleckého posudku MUDr. Ludka Daneše, CSc.

Zdejšímu soudu v době rozhodování věci nebyl znám rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16.9. 2015, sp.zn. 30 Cdo 1747/2014. Nevedl tudíž žalobce dle § 118a odst. 1,3 o.s.ř. k tomu, aby provedl srovnání na podkladě judikatury vyšších soudů a Evropského soud pro lidská práva s jinými obdobnými případy. Zdejšímu soudu není znám případ srovnatelný s kauzou žalobce a žalobce ani žádnou věc obdobnou tomu, co bylo v tomto řízení řešeno, neoznačil. Zdejší soud se však domnívá, že jestliže ve sporech o ochranu osobnosti jsou přiznávány statisícové částky z důvodů, že noviny o veřejně známé osobě napsaly lež a tím ji poškodily (O. [REDAKCE] V. [REDAKCE] 700 000 Kč, D. [REDAKCE] H. [REDAKCE] 1 200 000 Kč, M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] 1 000 000 Kč), pak není důvodné, aby se statisícového odškodnění nedostalo osobě, která se veřejně známou stala proti své vůli a rok čelila nezákonnému trestnímu stíhání s hrozbou odnětí svobody na 10 let za skutek, kterým je pohlavní zneužití dítěte. Na druhou stranu v konkrétní věci soud shledal, že pro vyšší odškodnění, než se žalobci dostalo, již důvod není. Žalobce neprokázal, že by Ing. E. [REDAKCE] S. [REDAKCE] v důsledku trestního stíhání potratila, když ta uvedla, že těhotenství s žalobcem potvrzeno nebylo. Samotný rozpad vztahu žalobce a Ing. E. [REDAKCE] S. [REDAKCE] přichází nejdříve po jejich dovolené v létě roku 2014, tedy rok po skončení trestního stíhání a není prokázáno, že by jím byl způsoben, ostatně žalobce věc takto skutkově ani netvrdil. Pokud jde o činnost státní zástupkyně, zdejší soud je v první řadě nehodnotí jako bezdůvodné protahování věci a nejednalo se ani o

žádné excesivní počínání, státní zástupkyně obžalobu řádně odůvodnila. Pokud jde o její odvolání do rozsudku, bylo sice zamítnuto, nicméně soud nemůže přehlédnout, že obvodní soud ve zprošťujícím rozsudku hodnotil obhajobu žalobce jako nedůvěryhodnou a podobně městský soud vyjádřil pochybnosti o výpovědi poškozené, v níž již žalobce neusvědčovala. Zásah do pracovní oblasti žalobce trval 4 měsíce a ani zásah do oblasti přátelských vazeb nebyl pro žalobce zdrcující. Ostatně žalobce sám v cit. již rozhovoru pro [REDAKCE] dne [REDAKCE] vypověděl: „Podržela mě nejbližší rodina, přátelé a hlavně můj syn M [REDAKCE]. Každá taková skutečnost vás posouvá výš. Vyselektujete parazity ve vašem okolí a zjistíte, jak na tom ve skutečnosti vlastně jste. Svým způsobem jsem za tu zkušenost nesmírně rád.“ Konečně jakkoli bylo prokázáno, že manželka žalobce poukazovala v průběhu opatrovnického řízení na trestní stíhání žalobce, což jistě nemajetkovou újmu žalobci vzniklou prohloubilo, nebránila tato okolnost krajskému soudu, aby ještě v průběhu trestního stíhání žalobce změnil rozsudek okresního soudu ze dne 23.3. 2012 svým rozsudkem ze dne 19.2. 2013 tak, že nezletilého M [REDAKCE] svěřil do výchovy žalobce.

Z výše uvedených důvodů bylo žalobci přiznáno 270 000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené samotným trestním stíháním, a to včetně zákonných úroků z prodlení z této částky od 21.7. 2014, když onoho dne se žalovaná ocitla v prodlení poté, co nárok byl u ní předběžně uplatněn dne 20.1. 2014. Stran požadavku na zaplacení částky 1 600 000 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky byla tudíž žaloba výrokem III jako nedůvodná zamítnuta.

Výrokem IV. uložil soud žalované zaplatit žalobci zákonné úroky z prodlení z částek, které žalovaná žalobci plnila v rámci předběžného projednání nároku (218 391 Kč dne 27.8. 2014 a 3 480 Kč dne 8.9. 2014, jak je zřejmé ze schvalovací doložky ze dne 22.8. 2014 a 4.9. 2014 a bankovních výpisů na č.l. 112 a 114).

Pro nadbytečnost soud zamítl další důkazní návrhy účastníků, neboť z důkazů v řízení provedených byla učiněna skutková zjištění pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, jak jej soud výše podává, plně postačující – z téhož důvodu soud v odůvodnění rozsudku nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z těch provedených důkazů, o něž rozhodnutí o věci samé posléze neopřel.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ve vztahu k nároku na náhradu nemajetkové újmy ustanovením § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu a ve vztahu k nároku na náhradu škody ust. § 146 odst. 2 o.s.ř. Náhradu nákladů řízení představuje stran nároku na náhradu nemajetkové újmy odměna za zastupování žalobce advokátem dle § 7, § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.1. 2014, sp.zn. 30Cdo 3378/2013) za 7 úkonů právní služby po 3 100 Kč, konkrétně za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, její částečné zpětvzetí v podání ze dne 4.3. 2015 a účast u jednání dne 11.3. 2015, 24.6. 2015, 6.11. 2015 a 18.11. 2015 (za předběžné uplatnění nároku s ohledem na ust. § 31 odst. 4 zákona odměna nenáleží), dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 100 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky a 21% náhrada DPH (ve výši 4 998 Kč), jejímž je zástupce žalobce plátcem. Celkem jde o 28 798 Kč. Pokud jde o náhradu škody, z uplatněné částky 113 818 Kč žalovaná plnila po podání žaloby a uplynutí 6 měsíční lhůty stanovené k předběžnému projednání nároku 91 871 Kč (81 %), neplnila 21 947 Kč (19 %), žalobce v tomto rozsahu vzal posléze žalobu stran celého nároku na náhradu škody zpět. Má tudíž nárok na 62 % svých nákladů (81-19). Tyto jsou představovány odměnou za tři úkony právní služby- převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a její částečné zpětvzetí v podání ze dne 4.3. 2015 po 5 660 Kč dle § 7 cit. vyhlášky a 21 % náhradou DPH. Celkem jde o 20 545,80 Kč, z toho 62 % je 12 738,40 Kč. Žalobci tudíž soud na náhradě nákladů řízení přiznal částku 41 536,40 Kč.

Konečně dle § 148 o.s.ř. rozhodl soud o povinnosti žalované nahradit náklady, které vzniknou státu. Představovány budou svědečným, které bude vyplaceno Mgr. R [REDAKCE] P [REDAKCE] jenž vypovídal ve vztahu k nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy.

Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. – soudu je z jeho činnosti známo, že tato lhůta odpovídá administrativním podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, současně mu nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobci jakoukoliv újmu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 18. listopadu 2015

JUDr. Vojtěch Trojánek, v.r.
soudce

za správnost vyhotovení:
M.Hladíková